Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 януари 2017 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство — Съгласуване на цените и обмен на чувствителна търговска информация — Единно нарушение — Доказване — Глоби — Пълен съдебен контрол — Разумен срок — Пропорционалност“

По дело C-625/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 29 ноември 2013 г.,

Villeroy & Boch AG, установено в Метлах (Германия), за което се явяват M. Klusmann и T. Kreifels, Rechtsanwälte, подпомагани от M. S. Thomas, professeur,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват L. Malferrari, F. Castillo de la Torre и F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 ноември 2015 г.,

постанови настоящото

* * Език на производството: немски.

Решение

1 С жалбата си Villeroy & Boch AG иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 септември 2013 г., Villeroy & Boch Austria и др./Комисия (T-373/10, T-374/10, T-382/10 и T-402/10, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2013:455), в частта му, с която Общият съд отхвърля частично жалбата му за отмяна на Решение C(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „спорното решение“) в отнасящата се до него част.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

2 Член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда:

„2. С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават член [101 и 102 ДФЕС] […]

[…]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната [финансова] година.

[…]

3. При определяне на размера на [глобата] се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението“.

Насоки от 2006 г.

3 В точка 2 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва относно определянето на глобите, че „Комисията трябва да отчита както тежестта, така и продължителността на нарушението“ и че „наложената глоба не може да надвишава тавана, определен в член 23, параграф 2, втора и трета алинея от Регламент № 1/2003“.

4 Точка 37 от Насоките от 2006 г. гласи:

„Въпреки че настоящите насоки представляват обща методология за определяне на глобите, особеностите на даден случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретен случай може да обоснове отклонение от тази методология или от границите, посочени в точка 21“.

Фактите по спора и спорното решение

5 Картелът се отнася до оборудването за баня, което е част от една от следните три подгрупи продукти, а именно крановете и фитингите, душкабините и аксесоарите към тях, както и керамичните изделия (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“).

6 Фактите по спора, изложени от Общия съд в точки 1—19 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

7 Със спорното решение Комисията установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, е протекло в различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. под формата на съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на белгийска, германска, френска, италианска, нидерландска и австрийска територия.

8 В спорното решение Комисията посочва по-конкретно че констатираното нарушение се състои, първо, в съгласуване от производителите на оборудване за баня на годишните повишения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и съгласуване на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията констатира, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следвало годишен цикъл. В този контекст производителите определяли своите ценови листи, които оставали в сила най-общо за една година и на тях се основавали отношенията с търговците на едро.

9 Villeroy & Boch, както и другите жалбоподатели в първоинстанционното производство, Villeroy & Boch Austria GmbH (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Austria“), Villeroy & Boch SAS (наричано по-нататък „Villeroy & Boch France“) и Villeroy & Boch Belgium SA (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Belgium“), извършват дейност в сектора на оборудването за баня. Villeroy & Boch притежава изцяло капитала на Villeroy & Boch Austria, на Villeroy & Boch France, на Villeroy & Boch Belgium, на Ucosan BV и на неговите дъщерни дружества, както и на Villeroy & Boch SARL (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Luxembourg“).

10 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hüppe GmbH, което произвежда душкабини, уведомяват Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“) или поне размерът на глобите, които могат да им бъдат наложени, да бъде намален. На 2 март 2005 г. Комисията приема условно решение за освобождаване от глоба на Masco в съответствие с член 8, буква а) и параграф 15 от това известие.

11 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията извършва внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които извършват дейност в сектора на оборудването за баня.

12 На 15 и 19 ноември 2004 г. Grohe Beteiligungs GmbH и неговите дъщерни дружества, както и American Standard Inc. (наричано по-нататък „Ideal Standard“), са поискали съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален.

13 След като в периода от 15 ноември 2005 г. до 16 май 2006 г. отправя искания за предоставяне на информация до няколко дружества и сдружения, които извършват дейност в сектора на оборудването за баня, включително до жалбоподателите в първоинстанционното производство, на 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, за което им изпраща уведомление.

14 На 17 и 19 януари 2006 г. Roca SARL, както и Hansa Metallwerke AG и неговите дъщерни дружества, също са поискали съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 20 януари 2006 г. Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik представя подобно искане.

15 След като от 12 до 14 ноември 2007 г. е проведено изслушване, в което са участвали жалбоподателите в първоинстанционното производство, а на 9 юли 2009 г. е изпратено писмо с изложение на фактите, в което им е обърнато внимание на някои доказателства, с които Комисията смята да обоснове приемането на окончателно решение, и след като впоследствие са отправени допълнителни искания за предоставяне на информация именно до посочените жалбоподатели, на 23 юни 2010 г. Комисията приема спорното решение. С това решение Комисията приема, че описаните в точка 8 от настоящото решение практики са част от общ план, насочен към ограничаване на конкуренцията между адресатите на посоченото решение, и че притежават белезите на единно продължено нарушение, приложното поле на което покрива трите подгрупи продукти и обхваща белгийската, германската, френската, италианската, нидерландската и австрийската територия. В това отношение Комисията подчертава факта, че посочените практики съответстват на повтарящ се модел, за който се установява, че е еднакъв в шестте държави членки, обхванати от нейното разследване. Тя посочва също, че има национални професионални сдружения, които покриват всичките три подгрупи продукти и които тя нарича „координиращи организации“, национални професионални сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с поне две от трите подгрупи продукти, които тя нарича „мултипродуктови сдружения“, както и специализирани сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с една от трите подгрупи продукти. Накрая Комисията установява наличието на главна група предприятия, участващи в картела в различни държави членки и в рамките на координиращи организации и на мултипродуктови сдружения.

16 Според Комисията жалбоподателите в първоинстанционното производство са участвали в разглежданото нарушение като членове на следните сдружения, а именно IndustrieForum Sanitär, което заменя от 2001 г. Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, Arbeitskreis Baden und Duschen, което заменя от 2003 г. Arbeitskreis Duschabtrennungen и Fachverband Sanitär-Keramische Industrie (наричано по-нататък „FSKI“) в Германия, Arbeitskreis Sanitärindustrie (наричано по-нататък „ASI“) в Австрия, Vitreous China-group (наричано по-нататък „VCG“) в Белгия, Sanitair Fabrikanten Platform в Нидерландия и Association française des industries de céramique sanitaire (AFICS) във Франция. Относно извършеното в Нидерландия нарушение Комисията установява по същество в съображение 1179 от спорното решение, че поради давност не може да бъде наложена глоба на участвалите в това нарушение предприятия.

17 В член 1 от спорното решение Комисията изброява предприятията, санкционирани за нарушение на член 101 ДФЕС, а считано от 1 януари 1994 г., и на член 53 от Споразумението за ЕИП, за участието им в картел в сектора на оборудването за баня в Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия за различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. Относно жалбоподателите в първоинстанционното производство в член 1, параграф 1 от посоченото решение Комисията санкционира Villeroy & Boch за участието му в посоченото единно нарушение от 28 септември 1994 г. до 9 ноември 2004 г. и дъщерните му дружества Villeroy & Boch Belgium, Villeroy & Boch France и Villeroy & Boch Austria за периоди от 12 октомври 1994 г. до 9 ноември 2004 г. най-рано.

18 В член 2, параграф 8 от спорното решение Комисията налага глоби, първо, на Villeroy & Boch в размер на 54 436 347 EUR, второ, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch Austria, в размер на 6 083 604 EUR, трето, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch Belgium, в размер на 2 942 608 EUR, и четвърто, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch France в размер на 8 068 441 EUR. Следователно общият размер на глобите, наложени на жалбоподателите в първоинстанционното производство, възлиза на 71 531 000 EUR.

19 За определяне на размера на тези глоби Комисията се е основала на Насоките от 2006 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

20 На 8 септември 2010 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба по дело T-374/10 за отмяна на спорното решение в частта, в която то се отнася до това предприятие, или, при условията на евентуалност, за намаляване на размера на наложените му глоби.

21 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят изтъква пред Общия съд, че Комисията неправилно е квалифицирала установеното нарушение като единно, комплексно и продължено и, при условията на евентуалност, че като е направила това, тя е нарушила задължението за мотивиране, като по-специално не е разграничила достатъчно точно разглежданите пазари.

22 Villeroy & Boch поддържа и че изобщо не е извършило нарушение на разглежданите продуктови и географски пазари, а именно в Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия. Що се отнася по-конкретно до нарушенията, за които се твърди, че са извършени в Германия, Франция и Австрия, Villeroy & Boch изтъква, че не може да носи отговорност за антиконкурентното поведение на своите дъщерни дружества на тези пазари.

23 Накрая Villeroy & Boch оспорва солидарната отговорност за заплащането на наложените му глоби и при условията на евентуалност поддържа, че размерът на тези глоби трябва да бъде намален, доколкото Комисията неправилно е взела предвид продажби, които нямат връзка с нарушението, вследствие на което този размер е непропорционален, и така е нарушила член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 предвид прекомерната продължителност на административната процедура.

24 При условията на евентуалност жалбоподателят е представил искане за намаляване на размера на наложените глоби.

25 В точка 395 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Комисията не е доказала, че преди 12 октомври 1994 г. Villeroy & Boch е участвало в разглежданото единно нарушение. При все това постановената от Общия съд частична отмяна на член 1, параграф 7 от спорното решение остава без последици по отношение на размера на глобите, наложени на Villeroy & Boch в член 2, параграф 8 от това решение. Всъщност за целите на посоченото изчисление Комисията е взела предвид участието му в нарушение, считано едва от 12 октомври 1994 г., както е видно от таблица Д от спорното решение.

26 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Искания на страните

27 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени изцяло обжалваното съдебно решение, доколкото с това решение Общият съд е отхвърлил частично жалбата му,

— при условията на евентуалност, да отмени частично член 1 от спорното решение във формата, произтичаща от обжалваното съдебно решение, доколкото се отнася до него,

— при условията на евентуалност спрямо предходното искане, да намали надлежно размера на глобата, която му е наложена по силата на член 2 от спорното решение,

— при условията на евентуалност спрямо предходното искане да върне делото за ново разглеждане от Общия съд и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

28 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост като частично недопустима и частично явно неоснователна и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

29 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква единадесет основания.

По първото основание

Доводи на страните

30 С първото си основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд е допуснал в негова вреда няколко грешки при прилагане на правото, що се отнася до деяния, извършени във Франция.

31 Един същ състав на Общия съд, с един и същ докладчик, в един и същ ден и относно едни и същи въпроси и едно и също решение, преценил във вреда на жалбоподателя по коренно противоположен начин две доказателства, а именно изявленията, направени в рамките на програма за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер от Ideal Standard и от Roca в обжалваното съдебно решение и в решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 118—120) в нарушение на принципа на равно третиране и на презумпцията за невиновност.

32 Всъщност в точки 287—290 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че изявленията на Ideal Standard и тези на Roca са дали възможност да се установи участието на Villeroy & Boch France в три срещи на AFICS, организирани през 2004 г., в хода на които били проведени незаконни обсъждания. В това отношение Общият съд по същество припомнил, че свидетелските показания на предприятие, поискало освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, не могат да послужат като доказателство по силата на принципа testis unus, testis nullus (един свидетел не е свидетел) освен ако такива показания не трябва да бъдат подкрепени и от тези на други участници в картела. Такъв обаче бил случаят в настоящото дело според Общия съд, тъй като свидетелските показания, дадени в рамките на искането на Ideal Standard за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, били потвърдени от изявлението на Roca.

33 Според жалбоподателя обаче така направената от Общия съд преценка на доказателствата е в явно противоречие с преценката му на същите доказателства в решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 118—120), което също се отнася до спорното решение.

34 Освен това жалбоподателят счита, че в последното съдебно решение и в обжалваното съдебно решение Общият съд е преценил противоречиво доказателствената стойност на направеното от Duravit AG изявление и така е нарушил принципа на равно третиране на доказателствата, както и на принципа in dubio pro reo. Всъщност в решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 115 и 116), Общият съд приел, че това изявление не може да бъде противопоставено на жалбоподателите по това дело, тъй като не им е било съобщено в хода на административната процедура. За сметка на това в обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че следва да вземе предвид това изявление. В точка 293 от това решение Общият съд добавил, че макар спорното решение да „не се основава“ на посоченото изявление, също така е вярно, че то потвърждава изявлението на Ideal Standard, що се отнася до съдържанието на незаконните обсъждания, „вероятно“ проведени на 25 февруари 2004 г.

35 Освен това жалбоподателят поддържа, че като е приел в негова вреда направеното от Duravit изявление, макар да е знаел, че не може да му бъде противопоставено и че самата Комисия не го е приела в спорното решение, Общият съд е изменил мотивите на това решение и е нарушил член 263 ДФЕС и член 296, втора алинея ДФЕС.

36 Тъй като не било направено позоваване на никое друго доказателство по отношение на нарушението, за което се твърди, че жалбоподателят може да носи отговорност във Франция, осъждането му било основано на упоменатите по-горе грешки при прилагане на правото, що се отнася до извършените във Франция деяния.

37 Комисията иска първото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

38 За да се отговори на първото основание, следва да се припомни, че преценката от Общия съд на доказателствената сила на документ по принцип не подлежи на контрол от Съда в производство по обжалване пред него. Всъщност, както е видно от член 256 ДФЕС и от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, обжалването се ограничава само до правните въпроси. При това положение само Общият съд е компетентен да установява и да преценява релевантните факти, както и да преценява доказателствата, освен в случай на изопачаване на тези факти и доказателства (вж. по-специално решение от 2 октомври 2003 г., Salzgitter/Комисия, C-182/99 P, EU:C:2003:526, т. 43 и цитираната съдебна практика), а в конкретния случай не е направено позоваване на такова изопачаване.

39 За сметка на това съгласно постоянната съдебна практика въпросът дали мотивите на дадено решение на Общия съд са противоречиви или непълни, е правен въпрос, който като такъв може да бъде разгледан в производството по обжалване пред Съда (вж. по-специално решение от 21 септември 2006 г., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 71 и цитираната съдебна практика).

40 В случая в точка 287 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че Комисията се е основавала на изявленията на Ideal Standard и на Roca, за да установи участието на Villeroy & Boch France в срещите на AFICS през 2004 г. В точка 289 от посоченото решение Общият съд е подчертал, че макар от съдебната практика да е видно, че оспореното от дадена страна изявление на бенефициер на цялостно или частично намаление на глоби трябва да бъде

потвърдено, нищо не пречи подобно потвърждение да може да произтича от свидетелските показания на друго участвало в картела предприятие, при все че последното също се е възползвало от намаляване на глобите. След като е разгледал доказателствената стойност на направеното от Roca изявление, в точка 290 от същото решение Общият съд е стигнал до извода, че следва да се приеме, че потвърденото от Roca изявление на Ideal Standard надлежно доказва провеждането на въпросните незаконни обсъждания.

41 Жалбоподателят обаче поддържа, че тези мотиви са в противоречие с мотивите на решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457).

42 При все това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика задължението за Общия съд да мотивира решенията си не може по принцип да води до това да му налага да обоснове възприетото по едно дело разрешение спрямо възприетото по друго разглеждано от него дело, макар то да се отнася до същото спорно решение (вж. решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 66 и цитираната съдебна практика).

43 Следователно доводът на жалбоподателя, изведен от противоречиви мотиви между обжалваното съдебно решение и решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457), не може да бъде приет.

44 Относно довода на жалбоподателя, че Общият съд не може да приеме в негова вреда направеното от Duravit изявление, се налага изводът, че този довод произтича от неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Всъщност споменаването на това изявление в точка 293 от обжалваното съдебно решение има за цел единствено да отговори на довод на жалбоподателите в първоинстанционното производство, с който се прави позоваване на това изявление и който е насочен към опровергаване на истинността на изявленията на Ideal Standard и Roca. Така Общият съд не е приел изявлението на Duravit като доказателство в тежест на жалбоподателя, както е видно от точка 295 от посоченото решение, в която Общият съд констатира, че изявленията на Ideal Standard и Roca са достатъчни, за да се установи наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

45 Предвид изложеното по-горе първото основание следва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

46 С второто си основание, разделено на две части, жалбоподателят поддържа, на първо място, че Общият съд е нарушил задължението за мотивиране, доколкото в точка 233 от обжалваното съдебно решение е отхвърлил довода му, изведен от липсата на нарушение в Италия, като се е основал на погрешната предпоставка, че жалбоподателят не е оспорил факта, че е знаел за прилагането на антиконкурентни практики на територията на тази държава членка.

47 На второ място, жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение нарушава правилата на логиката и забраната за дискриминация относно фактическата преценка и търсенето на отговорност за нарушението, за което се твърди, че е извършено в Италия. Всъщност в точка 234 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че жалбоподателят носи отговорност за това нарушение, извършено от трето лице, въз основа на твърдението, че жалбоподателят е знаел за посоченото нарушение, въпреки че не е упражнявал дейност в Италия и не е участвал в срещите на професионалното сдружение в тази държава членка. Същевременно обаче основите оплаквания срещу предполагаемите главни извършители на

същото нарушение били в голяма степен или изцяло отхвърлени в други три решения относно спорното решение, постановени в същия ден от същия състав на Общия съд, състоящ се от същите съдии.

48 Така в точка 335 и сл. от решение от 16 септември 2013 г., Duravit и др./Комисия (T-364/10, непубликувано, EU:T:2013:477), Общият съд констатирал, че Duravit, Duravit SA и Duravit BeLux SPRL/BVBA не могат да бъдат упрекнати нито за участието им в извършените в Италия нарушения, нито за факта, че са знаели за тях, макар да са имали присъствие на италианския пазар посредством общо предприятие.

49 Същият извод следвал от друго решение, постановено от същия състав със същия съдия докладчик в същия ден по същите въпроси относно Италия, а именно решение от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449, т. 70 и сл.). Всъщност в това решение Общият съд посочил, че независимо от установеното участие на предприятията от групата Ideal Standard в срещите на професионалното сдружение в Италия, в хода на които са проведени обсъждания в противоречие с правилата на конкуренция, тези предприятия трябвало да бъдат освободени от отговорност за периода от март 1993 г. до март 2000 г.

50 По идентични съображения в решение от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 222 и 223), Общият съд отменил частично спорното решение, що се отнася до разглежданото нарушение в Италия, за разлика от постановеното в обжалваното решение.

51 С оглед на изложеното по-горе не следвало да се приема по същество преценката на фактите, извършена от Общия съд в точка 233 от обжалваното съдебно решение във връзка с точка 66 и сл. от него.

52 Комисията иска второто основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

53 Що се отнася до първата част на второто основание, от прочита на точка 59 от жалбата в първоинстанционното производство, на която жалбоподателят се позовава в подкрепа на посоченото основание, се налага изводът, че както Общият съд е отбелязал по същество в точка 233 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят само е оспорил твърдението, че е знаел за антиконкурентни практики в Италия, без да изтъкне никакъв довод в подкрепа на това оспорване и без то да почива на обстойно изложени доказателства. Освен това посочената точка 59 се отнася до първото основание за отмяна в първоинстанционното производство, а не до третата част на третото основание за отмяна в същото производство, така че Общият съд не може да бъде упрекнат, че не му е отговорил в анализа на тази последна част в точки 231—234 от обжалваното съдебно решение.

54 Ето защо първата част на второто основание следва да се отхвърли по същество.

55 Относно втората част на второто основание следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с продължавано поведение дори когато един или няколко елемента от тази поредица от действия или от това продължавано поведение биха могли сами по себе си и взети поотделно да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните дейности се вписват в един „общ план“ поради своята еднаква цел в нарушение на конкуренцията във вътрешния пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в

неговата цялост (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 156 и цитираната съдебна практика).

56 Следователно предприятието, участвало в такова единно и комплексно нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятията за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 157 и цитираната съдебна практика).

57 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното единно продължено нарушение, като в този случай Комисията е в правото си да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това единно продължено нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни действия в изпълнение на същите цели или да е могло разумно да ги предвиди и да е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 158 и цитираната съдебна практика).

58 От друга страна, за да бъдат квалифицирани различни действия като единно продължено нарушение, следва да се провери дали между тях има връзка на взаимно допълване, в смисъл че всяко от тях е предназначено да противостои на една или повече последици от нормалното развитие на конкуренцията, и дали посредством взаимодействие допринасят за настъпването на всички търсени от извършителите им антиконкурентни последици в рамките на цялостен план, насочен към постигане на единна цел. За сметка на това условието относно понятието за единна цел предполага да се провери дали съществуват елементи, които характеризират различните деяния, съставляващи нарушението, и които могат да указват, че фактическото поведение на други участващи предприятия няма същия предмет или същите антиконкурентни последици, поради което не се вписва в един „общ план“ поради своята еднаква цел, нарушаваща конкуренцията във вътрешния пазар (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2013 г., Siemens и др./Комисия, C-239/11 P, C-489/11 P и C-498/11 P, непубликувано, EU:C:2013:866, т. 247 и 248).

59 Освен това от практиката на Съда не може да се направи извод, че член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася единствено до предприятията, извършващи дейност на засегнатия от ограниченията на конкуренцията пазар или пък на пазарите, които спрямо него се намират нагоре или надолу по веригата или са съседни, или до предприятията, които ограничават самостоятелността на поведението си на даден пазар по силата на споразумение или съгласувана практика. Всъщност от трайно установената практика на Съда следва, че текстът на член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася общо до всички споразумения и всички съгласувани практики, които в рамките на хоризонтални или вертикални отношения нарушават конкуренцията на вътрешния пазар, независимо от това на кой пазар извършват дейност участниците, дори когато съответните

уговорки засягат само търговското поведение на един от тези участници (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 34 и 35 и цитираната съдебна практика).

60 От тази съдебна практика следва, че Общият съд може, без да допусне грешка при прилагане на правото, да приеме, че жалбоподателят е участвал в единно нарушение, обхващащо по-конкретно италианската територия, при положение че е знаел за провеждането на антиконкурентни практики на тази територия, които са част от общия план, описан в точка 15 от настоящото решение, въпреки че самият жалбоподател не е прилагал тези практики.

61 Що се отнася до довода за разрешението, възприето в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449), от 16 септември 2013 г., Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457), и от 16 септември 2013 г., Duravit и др./Комисия (T-364/10, непубликувано, EU:T:2013:477), следва да се припомни, както бе изложено в точка 42 от настоящото решение, че задължението за Общия съд да мотивира решенията си не може по принцип да води до това да му налага да обоснове възприетото по едно дело разрешение спрямо възприетото по друго разглеждано от него дело, макар то да се отнася до същото спорно решение.

62 Освен това фактът, че Общият съд е извършил частична отмяна на спорното решение, в частта му относно участието в разглежданите нарушения на някои други членове на съответния картел на определени географски пазари и за определени периоди, не е достатъчен, за да постави под съмнение констатацията в обжалваното съдебно решение за наличието на общ план, покриващ трите подгрупи продукти и съответните шест държави членки поради еднаквата цел на разглежданите деяния, нарушаваща конкуренцията във вътрешния пазар. Подобна частична отмяна може евентуално да доведе само до намаляване на глобата, наложена на всяко от съответните предприятия, доколкото разглежданите географски пазари са взети предвид при изчисляването на наложената им глоба.

63 Следователно е неправилно твърдението на жалбоподателя, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото по съображението, че е отхвърлил неговото основание, изведено от липсата на нарушение в Италия, въпреки че е приел, че участието в това нарушение на някои предприятия, които са имали присъствие на италианския пазар, не е установено изцяло или отчасти за всички отчетени от Комисията периоди.

64 Ето защо втората част на второто основание следва да се отхвърли по същество.

65 При това положение второто основание следва да се отхвърли по същество.

По третото основание

Доводи на страните

66 С първата част на третото основание жалбоподателят по същество поддържа, че в нарушение на правомощията си по член 263 ДФЕС и на задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, Общият съд незаконосъобразно е приел, че Комисията има законен интерес да констатира погасено по давност нарушение в Нидерландия. Всъщност настоящото дело не се отнасяло до положение, при което да е налице подобен интерес.

67 С втората част на третото си основание жалбоподателят поддържа, че е налице явно противоречие между точка 2 от диспозитива и мотивите на обжалваното съдебно решение. Всъщност, въпреки че Комисията първоначално е установила наличието на продължено нарушение в Нидерландия за повече от пет години, в крайна сметка в точка 321 от

обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че за извършеното в тази държава членка нарушение жалбоподателят може да бъде санкциониран само за периодите, от една страна, от 26 ноември 1996 г. до 1 декември 1997 г., и от друга страна, от 20 януари до 1 декември 1999 г. Въз основа на своите собствени съображения Общият съд е трябвало, както било направено в точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение по отношение на извършеното в Германия нарушение, да отмени спорното решение в това отношение, доколкото в него е посочено, че в Нидерландия жалбоподателят е участвал в картел в сектора на оборудването за баня за период, надвишаващ посочените по-горе периоди. Общият съд обаче не взел това предвид, което представлява грешка при прилагане на правото и следва да доведе поне до частична отмяна на обжалваното съдебно решение.

68 Комисията иска третото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

69 За да се отговори на първата част на третото основание, трябва да се припомни, на първо място, що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от нарушение на член 263 ДФЕС, че съгласно постоянната съдебна практика от член 256 ДФЕС, от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и от член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва да посочва точно пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които конкретно се подкрепя това искане. Жалбата, която не съдържа доводи, насочени конкретно към установяване на грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение, а само възпроизвежда вече изложени пред Общия съд основания и доводи, не отговаря на това изискване. Всъщност подобна жалба представлява просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. в този смисъл решения от 30 юни 2005 г., Eurocermex/СХВП, C-286/04 P, EU:C:2005:422, т. 49 и 50, както и от 12 септември 2006 г., Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 49 и 50).

70 Жалбоподателят обаче не излага причините, поради които смята, че Общият съд не е упражнил правомощията си по член 263 ДФЕС, като е приел в случая, че Комисията има законен интерес да констатира извършеното в Нидерландия нарушение.

71 Следователно този довод е недопустим.

72 На второ място, относно довода на жалбоподателя, изведен от нарушение на задължението за мотивиране, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика Общият съд не е длъжен в изложението си да следва изчерпателно и едно по едно всички представени от страните по спора съображения, при положение че мотивите позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които не е приел доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. по-специално решения от 2 април 2009 г., Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия, C-431/07 P, EU:C:2009:223, т. 42 и от 22 май 2014 г., Armando Álvarez/Комисия, C-36/12 P, EU:C:2014:349, т. 31).

73 След като обаче е припомнил, че в съответствие с член 7, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и с постоянната съдебна практика Комисията може, когато има законен интерес, да установи, че е извършено нарушение, за което вече не може да бъде наложена глоба поради изтекла давност, в точка 304 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че в случая Комисията има такъв законен интерес. Всъщност според Общия съд, за да подкрепи с доводи констатацията си, че е извършено единно нарушение, Комисията е имала законен интерес да установи всички незаконни практики, в които са участвали предприятия като жалбоподателя, за когото тя е приела, че е част от „главна група предприятия“, извършили разглежданото нарушение, включително за периодите, които могат да се считат за обхванати от изтекла давност.

74 При това положение Общият съд, който не е бил длъжен да отговори на всички твърдения на жалбоподателя, надлежно е мотивирал обжалваното съдебно решение.

75 Следователно първата част на третото основание е частично недопустима и частично необоснована.

76 Що се отнася до втората част на това основание, изведена от противоречие между мотивите и точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, която не отразявала изводите, направени от Общия съд в точка 321 от това решение, следва да се подчертае, че те не опровергават констатацията, съдържаща се в точка 2 от посочения диспозитив, че считано от 12 октомври 1994 г., жалбоподателят е участвал в единно нарушение в сектора на оборудването за баня в Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия, тъй като Общият съд е отбелязал, че разглежданото противоправно поведение е започнало от тази дата в последната държава членка. Впрочем, противно на поддържаното от жалбоподателя, ако Общият съд е отменил частично спорното решение по дело T-374/10, причината за това не е, че Комисията е допуснала грешка в преценката относно извършеното в Германия нарушение, а е именно в това, че Комисията не е установила надлежно, че жалбоподателят е участвал в нарушение в Нидерландия, считано от 28 септември 1994 г., както е видно от прочита на точка 321 във връзка с точка 395 от обжалваното съдебно решение.

77 Ето защо втората част на третото основание следва да се отхвърли по същество.

78 Предвид изложените по-горе съображения третото основание следва да се отхвърли като частично недопустимо и частично необосновано.

По четвъртото основание

Доводи на страните

79 С четвъртото си основание, разделено на четири части, жалбоподателят твърди, на първо място, че твърденията, които е изложил в производството, що се отнася до извършените в Белгия деяния, са възпроизведени неточно, което е довело до грешка в мотивите на обжалваното съдебно решение в противоречие с член 296, втора алинея ДФЕС. Всъщност мотивите, изложени от Общия съд в точка 243 и сл. от посоченото решение, се основавали на погрешното предположение, че Z. продължава да бъде служител на Villeroy & Boch Belgium и след 1 януари 2003 г. В действителност, както жалбоподателят е посочил в съдебното заседание пред Общия съд и както последният сам е констатирал, след тази дата Z. не е имал повече никаква организационна връзка или трудовоправно отношение с Villeroy & Boch Belgium, което следователно изключва всякаква отговорност на жалбоподателя за тези деяния.

80 На второ място, жалбоподателят поддържа при условията на евентуалност, че Общият съд е нарушил член 101 ДФЕС, като е приел, че Villeroy & Boch Belgium е участвало в нарушение относно керамичните изделия в Белгия, при все че от края на 2002 г. това дружество вече не е извършвало дейност на този пазар. В частност Общият съд не посочил с кои „действия“ дружеството е могло след оттеглянето си от пазара да съгласува действията си с другите участници в картела, за да ограничи конкуренцията на този пазар. С оглед на мотивите, изложени от Общия съд в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449, т. 79 и сл.), и от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 222 и сл.), не било възможно да се търси отговорност от Villeroy & Boch Belgium или косвено от жалбоподателя за действия на трети лица, извършени след датата на посоченото оттегляне. Както Общият съд посочил в тези съдебни решения, подобно оплакване изисквало да се установят други елементи от фактическия състав на единното нарушение, по-точно съгласуването на „предмета“ на

ограничаването на конкуренцията на белгийския пазар и на неговите „последици“, условие, което явно не било изпълнено по настоящото дело. Във всички случаи противоречивата преценка на фактите в обжалваното съдебно решение и в решение от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449), представлявала нарушение на принципа на равно третиране във вреда на жалбоподателя.

81 На трето място, относно доказването на наличието на съгласувани практики на срещите от 28 и 29 април 2003 г. в Белгия, Общият съд приел в точка 271 от обжалваното съдебно решение, че събирането на доказателства е ограничено до посочването, че липсата на определяне на единен процент за предоставяне на отстъпки на търговците на едро „не може да изключи възможността за нарушаване на конкуренцията вследствие на обмена на въпросната информация“. Все пак, дори да се приеме, че това съображение на Общия съд е обосновано, то не е достатъчно за логичното доказване на нарушението. Налице било или нарушение на задължението за мотивиране по смисъла на член 296, втора алинея ДФЕС, или нарушение на принципа in dubio pro reo, прогласен в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

82 На четвърто място, обжалваното съдебно решение било опорочено в точки 272 и 274 от него от грешка при прилагане на правото, доколкото се приема наличието на единно, комплексно и продължено нарушение по отношение на всички разглеждани нарушения на белгийския пазар на керамични изделия за баня.

83 Всъщност констатираните от Комисията факти въз основа на срещата на VCG не позволявали да се направи извод, че целият период на установеното нарушение трябва да се възприема като обхващащ единно нарушение. Напротив, след срещата на VCG от 28 и 29 април 2003 г. се наблюдавало явно прекъсване, което е пречка да се обединяват в юридически план предходните и последващите срещи, за да формират единно и продължено нарушение.

84 Комисията иска четвъртото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

85 Що се отнася, на първо място, до първата част на четвъртото основание, изведена от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото Общият съд не взел предвид твърдението на жалбоподателя, че Z. вече нямал никакви отношения с Villeroy & Boch Belgium, считано от 1 януари 2003 г., следва да се отбележи, че в писмената фаза на производството пред Общия съд, за да оспори участието си в картела в Белгия, жалбоподателят само е посочил, че след тази дата Villeroy & Boch Luxembourg „е поело в края на 2002 г. предприятието за керамика на белгийското дружество“. Така едва в хода на устната фаза на производството пред Общия съд жалбоподателят за първи път изрично поддържа, че не е можело да се търси отговорност от него за антиконкурентно поведение на белгийския пазар за керамични изделия, считано от 1 януари 2003 г., доколкото лицето, участвало в срещите на картела, а именно Z., от тази дата вече било служител не на Villeroy & Boch Belgium, а на Villeroy & Boch Luxembourg.

86 При все това член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд предвижда, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Следователно доводът на жалбоподателя, изтъкнат в съдебното заседание пред Общия съд, е явно недопустим, тъй като се отнася до ново основание, почиващо на фактическо обстоятелство, за което жалбоподателят първи е уведомен и което не е посочено в хода на производството.

87 Несъмнено Общият съд не се е произнесъл изрично по допустимостта или основателността на този довод. Съгласно практиката на Съда обаче не може винаги когато в хода на производството страната навежда ново основание, което явно не отговаря на изискванията по член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд, от този съд да се изисква в решението си да обясни причините, поради които това основание е недопустимо, или да го разгледа по същество (вж. по-специално решение от 20 март 2014 г., Русе индъстри/Комисия, C-271/13 P, непубликувано, EU:C:2014:175, т. 22 и цитираната съдебна практика).

88 От това следва, че Общият съд не е нарушил задължението за мотивиране, като е посочил в точка 248 от обжалваното съдебно решение, без да вземе предвид закъснялото твърдение на жалбоподателя, че считано от 1 януари 2003 г., Z. вече не е служител на Villeroy & Boch Belgium, и без да обясни защо това твърдение е явно недопустимо, че участието на Z. в срещите на картела „доказва, че Villeroy & Boch Belgium продължава да участва активно в нарушението в свой собствен интерес, както и в интерес на предприятието, от което е част по смисъла на правото на конкуренция“.

89 Ето защо първата част на четвъртото основание следва да се отхвърли по същество.

90 На второ място, относно втората част на това основание, изведена от нарушение на член 101 ДФЕС, следва да се подчертае, че жалбоподателят не оспорва констатацията на Общия съд, че срещите на VCG преди и след 1 януари 2003 г. са имали незаконен характер, а счита, че Общият съд неправилно е приел, че жалбоподателят е участвал в нарушението, при все че от края на 2002 г. Villeroy & Boch Belgium вече не е извършвало дейност на белгийския пазар за керамични изделия.

91 От съдебната практика, цитирана в точка 59 от настоящото решение, следва, че в точка 242 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че дадено предприятие може да наруши предвидената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана, когато неговото поведение, съгласувано с това на останалите предприятия, има за цел да ограничи конкуренцията на съответния конкретен пазар, без това да предполага задължително, че самото то развива дейност на посочения пазар.

92 В това отношение следва да се уточни, от една страна, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд е доказал, че Villeroy & Boch Belgium е участвало активно в разглежданото нарушение. Така в точки 244 и 248 от обжалваното съдебно решение той е подчертал, че участието на Z. без прекъсвания в срещите на VCG от името на Villeroy & Boch Belgium — незаконният характер на които жалбоподателят не оспорва — преди и след 1 януари 2003 г., т.е. включително след като това дружество е преустановило всякаква дейност на пазара на керамични изделия, доказва активното участие на последното в нарушението. От друга страна, противно на твърдението на жалбоподателя, различните действия, за които се твърди, че са извършени от участниците в това нарушение, след които е и Villeroy & Boch Belgium, са изложени подробно в точки 255—277 от обжалваното съдебно решение.

93 От изложеното по-горе следва, че доводът на жалбоподателя, изведен от преустановяването на всякаква дейност от Villeroy & Boch Belgium в областта на керамичните изделия, считано от края на 2002 г., не може да бъде приет.

94 Предвид съдебната практика, изложена в точка 42 от настоящото решение, този извод не може да бъде поставен под съмнение с оглед на разрешението, възприето в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449, т. 84), и от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 220 и сл.)

95 Ето защо втората част на четвъртото основание следва да се отхвърли по същество.

96 Накрая, на трето място, относно изтъкнатите от жалбоподателя доводи в рамките на третата и четвъртата част на това основание следва да се отбележи, че с тях жалбоподателят цели основно, под претекста за допуснати от Общия съд грешки при прилагане на правото, да оспори преценката на доказателствата относно различните незаконни срещи, която е от изключителната компетентност на Общия съд. Ето защо тези доводи не могат да бъдат приети, тъй като са недопустими.

97 Предвид изложените по-горе съображения четвъртото основание следва да се отхвърли като частично недопустимо и частично необосновано.

По петото основание

Доводи на страните

98 С петото си основание жалбоподателят твърди, че обжалваното съдебно решение нарушава член 101 ДФЕС, тъй като потвърждава наличието на нарушение, извършено в Германия за периода от 2002 г. до 2004 г.

99 Що се отнася по-специално до доказването на антиконкурентните практики във връзка с душкабините през 2002 г., жалбоподателят счита, че съображенията на Общия съд в точки 116 и 117 от обжалваното решение са опорочени от грешка при прилагане на правото, тъй като не са взети предвид неговите твърдения, съдържащи се в точка 135 от жалбата му и в точка 49 от писмената му реплика пред Общия съд. Освен това последният допуснал грешка при прилагане на правото, като квалифицирал като незаконен обмен на чувствителна търговска информация обсъждания между конкуренти относно датата на изпращане на нови годишни ценови листи.

100 По отношение на доказването на антиконкурентни действия в областта на керамичните изделия през 2002 г. жалбоподателят счита, че в точка 143 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е имал основание да приеме, че жалбоподателят не е прекъснал участието си в незаконните практики за 2002 г. с мотива, че антиконкурентните последици от проведените през 2001 г. незаконни обсъждания се проявили през 2002 г. и че жалбоподателят не се е разграничил публично от тези обсъждания, нито от обсъжданията, проведени през 2003 г., при все че, както е констатирал Общият съд, липсвало пряко доказателство за провеждането на незаконни срещи през 2002 г.

101 Що се отнася до разглежданите действия на пазара на керамични изделия за 2003 г., жалбоподателят твърди, че в точка 144 от обжалваното съдебно решение са изопачени неговите твърдения във връзка с доказването на участието му в срещите на FSKI от 17 януари 2003 г., както и от 4 и 5 юли 2003 г., като така е нарушен член 101 ДФЕС и е накърнено правото на справедлив процес. Всъщност Общият съд посочил, че жалбоподателят не е оспорил, че въз основа на протокола от последната среща „производителите на керамични изделия са се споразумели увеличението на разходите за пътни такси да не се понася само от производителите на керамични изделия, а тези разходи да се прехвърлят и върху клиентите им“ и че жалбоподателят не е оспорил „достоверността“ на този протокол, което било неправилно и в пълно противоречие с ясно изложените от жалбоподателя доводи пред Общия съд.

102 По нататък, в точка 145 от обжалваното съдебно решение Общият съд не посочил по какъв начин извършеният на тези срещи обмен е довел до действително ограничаване на тайната на конкуренцията поради отстраняването на релевантната несигурност с оглед на конкуренцията, нито кои аспекти на обменената информация представлявали подобна тайна. Впрочем, както е

посочил жалбоподателят пред Общия съд, тъй като в случая обменената информация била обществено достояние, този обмен не можело да се квалифицира като незаконен картел, забранен по член 101 ДФЕС.

103 Освен това не било доказано наличието на нарушение относно душ кабините и керамичните изделия, извършено през 2004 г. Всъщност, за да установи участието на жалбоподателя в това нарушение, в точки 121 и 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд се основал изключително на факта, че на среща, организирана на 20 юли 2004 г., членовете на IndustrieForum Sanitär и на Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie „са обменили подробна информация за всяко едно дружество относно развитието на техния оборот в Германия и техния износ, както и по отношение на техните предвиждания за растеж“, и в частност на факта, че жалбоподателят е посочил, че неговият оборот е нараснал с 5,5 %, че е налице спад в износа му и че предвижданията му са за 5 % повишение на оборота му в Германия.

104 Впрочем, от една страна, обжалваното съдебно решение било опорочено от липса на мотиви, доколкото Общият съд не изложил причините, поради които е приел, че обсъжданията, проведени на посочената среща от 20 юли 2004 г., са можели да ограничат тайната на конкуренцията, защитена по член 101 ДФЕС.

105 От друга страна, според жалбоподателя е невъзможно съобщаването на общия оборот на предприятие или група, регистриран през предходна година, на конкуренти или на трети лица, които не са конкуренти, обменът на информация за износа или още съобщаването на предвиждания за нарастването на оборота или на статистически данни за неговото развитие, да бъдат квалифицирани като нарушение на член 101 ДФЕС. Всъщност тези търговски данни не позволяват сами по себе си да се направи извод за практиките на съответното предприятие на пазара, за рентабилността на неговите сделки или за стратегията, планирана с оглед на постигането на целите за повишаване на оборота. По този начин нито един оператор на пазара не би могъл въз основа на обменената информация да предвиди с по-голяма сигурност бъдещото търговско поведение на своите конкуренти на пазара. Освен това някои от тези данни били публикувани редовно и своевременно практически от всички предприятия, като в повечето случаи това публикуване е задължително по силата на разпоредбите на търговското право, правото на капиталовите пазари и правилата, приложими в областта на концентрациите.

106 Комисията иска петото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

107 Предвид съдебната практика, изложена в точка 38 от настоящото решение, доводите, изтъкнати от жалбоподателя в рамките на петото му основание, са недопустими, доколкото са насочени към нова преценка на фактите и на доказателствата относно нарушенията, извършени в Германия за периода от 2002 г. до 2004 г.

108 В останалата им част следва да се подчертае, що се отнася, на първо място, до действията във връзка с душ кабините през 2002 г., от една страна, че жалбоподателят неоснователно поддържа, че Общият съд не е отговорил на неговите твърдения, съдържащи се в точка 135 от жалбата му за отмяна и в точка 49 от писмената му реплика, тъй като, както отбелязва Комисията, тези твърдения се отнасят до нарушението, извършено в Австрия, а не в Германия.

109 От друга страна, доводът на жалбоподателя, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е квалифицирал като незаконен обмен обсъждане между конкуренти относно датата на изпращане на новите годишни ценови листи, произтича от неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Всъщност в точки 116 и 117 от това решение Общият съд само е констатирал, че този обмен на информация потвърждава, че между 2001 г. и 2003 г.

жалбоподателят и конкурентите му не са преставали да си разменят чувствителна търговска информация. По този начин Общият съд не е приел, че посоченият обмен нарушава сам по себе си член 101 ДФЕС.

110 На второ място, що се отнася до доводите на жалбоподателя във връзка с действията, извършени в областта на керамичните изделия през 2002 г., в точка 143 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че въпреки липсата на преки доказателства за участието на жалбоподателя в незаконни срещи през тази година, Комисията е имала основание да счете, че жалбоподателят не е преустановявал участието си в разглежданото нарушение през същата година. В това отношение Общият съд действително е констатирал, от една страна, че антиконкурентните последици от проведените през 2001 г. незаконни обсъждания относно повишаването на цените през 2002 г., на които срещи жалбоподателят е участвал, са се проявили през тази последна година, и от друга страна, че жалбоподателят е участвал в незаконните обсъждания относно повишаването на цените през 2001 г. и 2003 г. и не се е разграничил публично от тях.

111 При все това съгласно постоянната практика на Съда в повечето случаи наличието на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията. По този начин, що се отнася по-специално до нарушение, продължаващо няколко години фактът, че не е представено пряко доказателство за участието на дружество в това нарушение за определен период от време, не е пречка да се приеме, че участието е налице и по отношение на този период, когато тази констатация се основава на обективни и съвпадащи улики, като в това отношение може да се вземе предвид липсата на публично разграничаване на това дружество (вж. в този смисъл решение от 17 септември 2015 г., Total Marketing Services/Комисия, C-634/13 P, EU:C:2015:614, т. 26—28 и цитираната съдебна практика).

112 С оглед на тази съдебна практика и на фактическите констатации на Общия съд, изложени в точка 110 от настоящото решение, последният не е допуснал грешка при прилагане на правото, нито грешка в мотивите, като е приел, че може да се смята, че жалбоподателят е продължил участието си в разглеждания картел през 2002 г.

113 На трето място, относно 2003 г. следва да се подчертае, от една страна, че обстоятелството, че противно на посоченото от Общия съд в точка 144 от това решение, в точка 115 от жалбата за отмяна жалбоподателят е оспорил направеното от Комисията тълкуване на протокола от срещата на FSKI на 4 и 5 юли 2003 г., не може да опровергае само по себе си фактическите констатации на Общия съд.

114 От друга страна, относно основателността на констатациите, направени в точка 145 от обжалваното съдебно решение, следва да се отбележи, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд не е приел, че всеки обмен на информация между конкуренти може да наруши член 101 ДФЕС, и е изложил причините, поради които смята, че обсъжданията, проведени на срещата на FSKI от 4 и 5 юли 2003 г., са имали антиконкурентен характер. В това отношение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че обсъжданията, в рамките на които производителите на керамични изделия са се споразумели увеличението на разходите за пътни такси да се прехвърля върху клиентите, отстраняват несигурността между конкурентите и са равнозначни на съгласуване на цените, така че представляват антиконкурентна практика, макар подобно прехвърляне на разходите да е било предвидимо от третите лица и от обществеността.

115 На четвърто място, относно 2004 г. следва, от една страна, да се отхвърли доводът на жалбоподателя, изведен от липса на мотиви на обжалваното съдебно решение. Всъщност, противно на твърдението на жалбоподателя, в точки 123 и 149 от обжалваното съдебно

решение Общият съд е изложил причините, поради които е приел, че обменът на информация, упоменат в точки 121 и 148 от това решение, е антиконкурентен. Така Общият съд е подчертал, че този обмен е в подкрепа на съгласуването на повишението на цените за 2004 г., за което е взето решение през 2003 г., и че този обмен може да позволи на жалбоподателя и на конкурентите му да предвидят с по-голяма сигурност съответно бъдещото си търговско поведение на пазара. По този начин Общият съд е мотивирал обжалваното съдебно решение.

116 От друга страна, що се отнася до основателността на тези констатации на Общия съд, достатъчно е да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва констатацията на Общия съд в точки 123 и 149 от обжалваното съдебно решение, че упоменатият в точки 121 и 148 от това решение обмен е антиконкурентен, тъй като е в подкрепа на съгласуването на повишението на цените за 2004 г., за което е взето решение през 2003 г., като наличието на такова съгласуване не е оспорено от жалбоподателя и в рамките на настоящата жалба. Ето защо това обстоятелство е достатъчно, за да се установи наличието на нарушение, като доводите на жалбоподателя, че посоченият обмен не представлява сам по себе си нарушение на правилата на конкуренция, са неотносими.

117 При това положение петото основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо, частично неотносимо и частично необосновано.

По шестото основание

Доводи на страните

118 С шестото си основание жалбоподателят поддържа относно нарушенията, за които се твърди, че са извършени в Австрия за периода от 12 октомври 1994 г. до 9 ноември 2004 г., че констатациите на Общия съд са неправилни и трябва да бъдат отменени.

119 В частност относно 1994 г. в точки 175 и 176 от обжалваното съдебно решение Общият съд тълкувал разширително констатациите на Комисията, като по този начин изменил мотивите на спорното решение в нарушение на член 296, втора алинея ДФЕС. Всъщност, противно на приетото от Общия съд, в точки 299—301 от спорното решение Комисията не е посочила, че на проведените през 1994 г. срещи на ASI са обсъждани не само душкабини, кранове и фитинги, но и керамични изделия за бани.

120 По отношение на периода между 1995 г. и 1997 г. в точки 185, 190 и 196 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязал, че Villeroy & Boch Austria е участвало в незаконни обсъждания на срещите, проведени на 16 ноември 1995 г., 23 април 1996 г. и 15 октомври 1997 г.

121 Що се отнася обаче до срещата, поведена на 16 ноември 1995 г., жалбоподателят поддържа по същество, че този извод е опорочен от грешки при прилагане на правото, тъй като Общият съд не е отговорил на всички негови доводи. Съображенията на Общия съд в точка 189 и сл. от обжалваното съдебно решение, отнасящи се до срещата от 23 април 1996 г., според които било без значение, че въпросното обсъждане е организирано по искане на търговци на едро, също били опорочени от грешки при прилагане на правото, тъй като е налице алтернативно и напълно законно обяснение за разглежданите практики, според което търговците на едро в областта на изделията за баня изрично изисквали изготвянето на годишни ценови листи на определени дати, за да могат да публикуват своите каталози. Освен това по отношение на срещата от 15 октомври 1997 г. в точка 194 от обжалваното съдебно решение Общият съд надхвърлил границите на предвидения в член 263 ДФЕС контрол за законосъобразност, като се основал на мотиви, които не се съдържат в изложението на възраженията на Комисията.

122 За 1998 г. съображенията на Общия съд в точка 197 и сл. от обжалваното съдебно решение, отнасящи се до разглежданото участие на Villeroy & Boch Austria в нарушение на правилата относно картелите, също били опорочени от грешки при прилагане на правото, тъй като били противоречиви. Всъщност в точки 197—202 от посоченото решение Общият съд отбелязал, че Комисията не е доказала участието на Villeroy & Boch Austria в обсъждания, противоречащи на правото на конкуренция през 1998 г. В частност свидетелските показания на Masco не позволявали да се докаже подобно участие. Нелогично било Общият съд да се основава по-нататък в точка 203 от същото решение на същите показания на Masco, за да докаже, че Villeroy & Boch не се е дистанцирало от незаконните практики през 1998 г. Следователно Общият съд не спазил и установените в съдебната практика правни принципи, съгласно които, за да се установи, че дадена среща е в противоречие с правото на конкуренция, е достатъчно да е налице съвкупност от улики само когато тя доказва системността на срещите и антиконкурентното им съдържание и когато това се подкрепя от изявлението на предприятие със съществена доказателствена стойност. Нито едно от тези две условия обаче не било изпълнено по настоящото дело.

123 Относно 1999 г. изводите на Общия съд в точка 208 от обжалваното съдебно решение, според които представеното от Комисията доказателство, а именно ръкописен протокол от срещата на ASI от 6 септември 1999 г., съставен от Ideal Standard, надлежно доказва участието на Villeroy & Boch в незаконни обсъждания, били опорочени от грешки при прилагане на правото. Всъщност свидетелските показания на предприятие, което е поискало намаляване на размера на глоба на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., не можело да представляват достатъчно доказателство за наличието на нарушение, при положение че точността им се оспорва от няколко други обвинени предприятия.

124 Що се отнася до 2000 г., основавайки се на протокола от срещата на ASI от 12 и 13 октомври 2000 г., Общият съд приел в точка 214 от обжалваното съдебно решение, че независимо от липсата на преки доказателства за участието на Villeroy & Boch Austria в антиконкурентните действия през тази година, „следва да се отбележи, че последиците от проведените през 1999 г. незаконни обсъждания са се проявили през 2000 г.“. Този протокол обаче, който впрочем е тълкуван неправилно от Общия съд, не представлявал достатъчно доказателство в това отношение.

125 По отношение на 2001 г. в точки 214—218 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че Villeroy & Boch Austria е участвало в незаконните обсъждания само по съображението, че разглежданите незаконни обсъждания през 2000 г. продължили да пораждат действие. За да мотивира съображенията си, Общият съд само препратил към съображения 652—658 от спорното решение, без да обясни в какво се състои убедителността на съображенията, към които препраща.

126 Що се отнася до 2002 г. и 2003 г., Общият съд не взел предвид твърденията на жалбоподателя.

127 Накрая, относно 2004 г. съображенията на Общия съд в точка 228 от обжалваното съдебно решение били противоречиви и опорочени от грешки при прилагане на правото. Всъщност в тази точка Общият съд приел, че Villeroy & Boch Austria, което не е участвало в срещата на ASI от 22 януари 2004 г., е било уведомено посредством протокола от тази среща за решенията, взети от конкурентите му в хода на същата, въпреки че в точка 212 от обжалваното съдебно решение Общият съд е счел, че сам по себе си фактът, че протоколите от срещите на ASI трябва по принцип да се изпратят на всички членове на тази асоциация, не позволява да се установи, че Villeroy & Boch Austria действително се е запознало с тях.

128 Комисията иска шестото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

129 С шестото си основание жалбоподателят изтъква различни грешки в констатациите на Общия съд относно нарушенията, за които се твърди, че са извършени в Австрия между 12 октомври 1994 г. и 9 ноември 2004 г.

130 На първо място, във връзка с доводите на жалбоподателя относно 1994 г. в случая се налага изводът, че жалбоподателят само възпроизвежда довода, изтъкнат пред Общия съд в първоинстанционното производство. Същото се отнася и за доводите във връзка със срещата от 23 април 1996 г. Предвид съдебната практика, припомнена в точка 69 от настоящото решение, тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими.

131 На второ място, по отношение на доводите на жалбоподателя във връзка със срещите, проведени на 16 ноември 1995 г. и на 15 октомври 1997 г., изведени по същество от липса на мотиви на обжалваното съдебно решение, те също следва да бъдат отхвърлени. Всъщност в точки 180—185 и 192—196 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал и отхвърлил доводите на жалбоподателя във връзка с нарушенията, извършени в Австрия, що се отнася до тези различни срещи. За всяка от тях Общият съд се позовава на относимите доказателства и на спорното решение, преди да отхвърли довода на жалбоподателя като неоснователен. По този начин Общият съд е мотивирал обжалваното съдебно решение.

132 Освен това относно срещата от 15 октомври 1997 г. не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че Общият съд се е основал на мотиви, които не са включени в изложението на възраженията на Комисията. Всъщност се налага изводът, че в точка 194 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е основал на мотивите, изложени в точки 295 и 307 от спорното решение. Жалбоподателят обаче не се е позовал пред Общия съд на несъгласуваност между спорното решение и изложението на възраженията в това отношение. Следователно съгласно постоянната съдебна практика (вж. по-специално решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 54), жалбоподателят не може да изтъкне подобен довод в производството по обжалване пред Съда.

133 На трето място, относно срещите от 30 април и 18 юни 1998 г. следва да се отбележи, че в точка 199 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че Комисията не е посочила доказателство, позволяващо да се установи участието на жалбоподателя в нарушението. В точка 203 от посоченото решение обаче Общият съд ясно е приел, че при липсата на публично разграничаване на жалбоподателя и тъй като антиконкурентните последици от споразумението от 15 октомври 1997 г. продължават да се проявяват и през следващата година, Комисията е имала основание да счете, че жалбоподателят не е преустановил участието си в нарушението през 1998 г. По този начин Общият съд не само е изпълнил задължението си за мотивиране, позволяващо на страните да оспорят съображенията му, а на Съда — да упражни своя контрол в производството по обжалване, но и предвид изложената в точка 111 от настоящото решение съдебна практика не е допуснал грешка във връзка със събирането на доказателствата. Общият съд не си противоречи, нито е нарушил задължението си за мотивиране, като е приел, че макар изявлението на Masco да не позволява само по себе си да се докаже участието на жалбоподателя в обмена на информация през 1998 г., това изявление може законосъобразно да бъде взето предвид наред с други елементи в рамките на описаната в точка 203 от обжалваното съдебно решение съвкупност от съвпадащи улики, за да се докаже, че Villeroy & Boch Austria не е прекъснало участието си в незаконните практики през 1998 г.

134 На четвърто място, по отношение на срещите, които са проведени през 1999 г., следва да се приеме, както е видно недвусмислено от точка 206 от обжалваното съдебно решение, че Комисията се е основала на ръкописен протокол от срещата от 6 септември 1999 г., изготвен от представител на Ideal Standard в самия ден на обхванатата от нарушението среща. Както посочва

Общият съд в точка 207 от обжалваното съдебно решение, противно на поддържаното от жалбоподателя подобно доказателство, което отговаря по време на момента на настъпване на фактите, а не на момента на представяне от това дружество на искането му за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., не предполага наличието на други съвпадащи доказателства. Следователно този довод трябва да бъде отхвърлен като необоснован.

135 На пето място, относно срещата на ASI от 12 и 13 октомври 2000 г. се налага изводът, че доводите на жалбоподателя се основават на неправилен прочит на точка 214 от обжалваното съдебно решение. Всъщност, противно на твърдението на жалбоподателя, Общият съд не се е основал на протокола от тази среща, за да констатира, че последиците от незаконните обсъждания, проведени през 1999 г., са се проявили през 2000 г. Освен това с тези доводи се цели да се постави под съмнение преценката на доказателствата от Общия съд, без обаче да се доказва изопачаването на последните. Следователно с оглед на съдебната практика, изложена в точка 38 от настоящото решение, тези доводи са недопустими.

136 На шесто място, що се отнася до 2001 г., доводът на жалбоподателя също се основава на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение, поради което не може да бъде приет. Действително от точки 215—218 от това решение е видно ясно, че Общият съд не приел, че Villeroy & Boch Austria е участвало в проведените през 2001 г. незаконни обсъждания, по съображението че тези, които са били проведени през 2000 г., са продължили да пораждат действие и през следващата година. Всъщност в точки 215—217 от посоченото решение Общият съд се е основал на участието на това дружество в няколко срещи през 2001 г., в хода на които участниците са се споразумели относно датата, на която ценовите листи ще бъдат изпратени на търговците на едро, и относно датата на повишението на цените, както и относно съгласуването на тези срещи с други, проведени през 2000 г. и 2001 г., в които посоченото дружество не е участвало, но на които членовете на ASI са заявили повишение на определените цени, считано от 1 януари 2002 г.

137 На седмо място, относно доводите на жалбоподателя, изведени от непълнота на мотивите на обжалваното съдебно решение, доколкото Общият съд не е взел предвид твърденията във връзка с 2002 г. и 2003 г., достатъчно е да се отбележи, че за всяка от съответните срещи Общият съд се е позовал в точки 219—226 от обжалваното съдебно решение на относимите доказателства и на спорното решение, преди да отхвърли доводите на жалбоподателя като неоснователни. С оглед на изложената в точка 72 от настоящото решение съдебна практика той не е длъжен да отговаря на всички твърдения на жалбоподателя. Следователно посочените доводи на жалбоподателя не могат да бъдат приети.

138 Накрая, що се отнася до доводите на жалбоподателя във връзка със срещата от 22 януари 2004 г., се налага изводът, че жалбоподателят се стреми да постави под съмнение преценката на доказателствата от Общия съд, без обаче да се позовава на изопачаване на последните. Ето защо с оглед на съдебната практика, изложена в точка 38 от настоящото решение, тези доводи са недопустими.

139 С оглед на изложеното шестото основание следва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично необосновано.

По седмото и деветото основание

Доводи на страните

140 Със седмото си основание, изтъкнато при условията на евентуалност, жалбоподателят поддържа относно съответните действия във връзка с нарушенията, за които се твърди, че са извършени в Белгия, Франция и Австрия, че те не позволяват да се установи участието му в тези нарушения, тъй като за тях носят отговорност неговите дъщерни дружества, а не лично жалбоподателят.

141 В това отношение жалбоподателят поддържа, че в нарушение на гаранциите, предвидени в Хартата, и в частност на презумпцията на невиновност и на принципа in dubio pro reo, гарантирани с член 48, параграф 1 от тази харта, на принципа за законоустановеност на нарушенията и на наказанията, както и на член 101 ДФЕС, приложеното от Комисията и от Общия съд по настоящото дело понятие за стопанска единица води до търсенето на отговорност за действия от дружество независимо дали е извършило нарушение, още повече че презумпцията за наличие на стопанска единица, в случай че дружеството майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, е на практика необорима. Според жалбоподателя, макар Съдът да е възприел това понятие в практиката си преди влизане в сила на Хартата, тази съдебна практика би трябвало да претърпи развитие. Освен това обжалваното съдебно решение нарушавало задължението за мотивиране, произтичащо от член 296, втора алинея ДФЕС, тъй като не отговаряло на тези доводи на жалбоподателя и изобщо не съдържало мотиви относно основни части на разглежданото нарушение.

142 С деветото си основание жалбоподателят посочва факта, че с обжалваното съдебно решение е потвърдена глобата, наложена му като солидарен длъжник заедно с дъщерното си дружество.

143 Всъщност, макар да е възможно позоваване на отговорността на дружеството майка за действията на неговото дъщерно дружество в съответствие с понятието за стопанска единица, признаването на солидарна отговорност за заплащането на глобите, наложени на дъщерните дружества на жалбоподателя, трябвало да бъде отхвърлено, тъй като, от една страна, в нито един акт от правото на Съюза не се съдържа разпоредба, предвиждаща налагането на глоба при условията на солидарна отговорност за заплащането ѝ, и от друга страна, признаването на подобна солидарна отговорност би лишило жалбоподателя от възможността за индивидуално налагане на глоба в зависимост от разглежданото нарушение, в нарушение на принципа на личната отговорност. При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че във всички случаи Комисията и Общият съд е трябвало да изчислят припадащата се част от размера на наложената глоба за всеки съдлъжник в зависимост от частта от отговорността на всеки от тях.

144 Комисията иска седмото и деветото основание да бъдат отхвърлени.

Съображения на Съда

145 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, която не е поставена под съмнение с влизането в сила на Хартата, при определени обстоятелства дадено юридическо лице, което не е извършител на нарушение на правото на конкуренцията, може въпреки това да бъде санкционирано за неправомерните действия на друго юридическо лице, щом като двете лица са част от един и същи стопански субект и така формират едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 45).

146 Така от постоянната съдебна практика следва, че дружеството майка може да носи отговорност за поведението на свое дъщерно дружество в частност когато, макар и да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение,

а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 46 и цитираната съдебна практика).

147 В това отношение Съдът е уточнил, че в особения случай, когато дружество майка пряко или косвено притежава изцяло или почти изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е извършило нарушение на правилата на конкуренция на Европейския съюз, съществува оборима презумпция, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество (решение от 16 юни 2016 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 28 и цитираната съдебна практика).

148 При тези условия е достатъчно Комисията да докаже, че целият или почти целият капитал на дадено дъщерно дружество пряко или косвено е притежание на дружеството майка, за да приеме, че презумираният факт е налице. По-нататък последното следва да обори тази презумпция, като представи достатъчни доказателства относно организационните, икономическите и правните връзки между него и неговото дъщерно дружество, за да се установи, че дъщерното му дружество има самостоятелно пазарно поведение. Ако дружеството майка не докаже тази презумпция, Комисията може да приеме, че това дружество и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и че първото отговаря за поведението на второто, и да наложи глоба на тези две дружества при условията на солидарна отговорност за заплащането ѝ, без да е необходимо да доказва личното участие на дружеството майка в нарушението (вж. в този смисъл решение от 16 юни 2016 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 27 и 29—32, както и цитираната съдебна практика).

149 Впрочем следва да се уточни, че противно на поддържаното от жалбоподателя, в изложената по-горе съдебна практика са зачетени както презумпцията за невиновност, гарантирана с член 48, параграф 1 от Хартата, така и принципът in dubio pro reo и принципът за законоустановеност на нарушенията и на наказанията. Всъщност презумпцията за упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху дъщерното ѝ дружество, в случай че притежава изцяло или почти изцяло капитала на последното, не води до презумпция за виновност на някое от тези две дружества, така че не нарушава нито презумпцията за невиновност, нито принципа in dubio pro reo. Що се отнася до принципа за законоустановеност на нарушенията и на наказанията, той изисква законът да определя ясно нарушенията и наказанията, които се налагат за тях, като това условие е изпълнено, когато от текста на приложимата разпоредба, а при нужда и чрез тълкуването ѝ от съдилищата, правният субект може да разбере за кои действия и бездействия се предвижда наказателна отговорност (решение от 22 май 2008 г., Evonik Degussa/Комисия, C-266/06 P, непубликувано, EU:C:2008:295, т. 39). Впрочем съдебната практика, изложена в точки 145—148 от настоящото решение, зачита този принцип.

150 Относно липсата на разпределяне на глобите между съответните дружества следва да се припомни, че понятието на правото на Съюза за солидарна отговорност за заплащането на глобата, доколкото то е само проявление ipso iure на понятието за предприятие, се отнася единствено за предприятието, а не за дружествата, от които то е съставено (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 57).

151 Макар от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да следва, че Комисията може да наложи солидарно глоба на няколко дружества, доколкото те са включени в едно и също предприятие, нито текстът на тази разпоредба, нито целта на механизма на солидарната отговорност позволяват да се приеме, че това правомощие за налагане на санкции се простира, отвъд определянето на външното отношение на солидарна отговорност, до правомощието да се

определят частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 58).

152 Напротив, целта на механизма на солидарната отговорност се състои във факта, че той представлява допълнителен правен способ, с който разполага Комисията, за да увеличи ефективността на своите действия в областта на събирането на наложените глоби за нарушения на правото на конкуренцията, при положение че този способ намалява риска от неплатежоспособност спрямо Комисията в качеството ѝ на кредитор по дълга, който представляват тези глоби, което допринася за постигането на възпиращата цел, преследвана по принцип от правото на конкуренцията, както впрочем по същество правилно потвърждава Общият съд в точка 325 от обжалваното съдебно решение (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 59 и цитираната съдебна практика).

153 Определянето на припадащите се части на солидарните длъжници в съществуващото вътрешно отношение между тях обаче няма тази двойна цел. Всъщност става въпрос за правен спор, който се повдига на по-късен етап и по принцип вече не е от интерес за Комисията, тъй като цялата глоба ѝ е била платена от един или няколко от посочените съдлъжници. Следователно не може да се изисква от Комисията да определя тези припадащи се части (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 60—64).

154 В случая жалбоподателят не оспорва, че към момента на нарушението, за което се търси отговорност от него, е притежавал изцяло капитала на дружества, служители на които са участвали в разглежданите антиконкурентни обсъждания в Белгия, Франция и Австрия, нито твърди, че е представил пред Общия съд доказателства за оборване на презумпцията, според която е упражнявал решаващо влияние върху тези дружества. Следователно с оглед на изложената в точки 145—153 от настоящото решение съдебна практика Общият съд правилно е приел, че Комисията е имала основание да търси отговорност от жалбоподателя за антиконкурентното поведение на неговите дъщерни дружества в Белгия, Франция и Австрия и да му наложи глоби солидарно с тези дружества, без да определя частите от размера на тези глоби, припадащи се на всяко от тях.

155 Накрая, следва се отхвърлят доводите на жалбоподателя, изведени от непълнота на мотивите на обжалваното съдебно решение. Така, що се отнася по-специално до възможността за Комисията да търси отговорност от жалбоподателя за действията на неговите дъщерни дружества във Франция и Австрия, следва да се приеме, че точки 155—165 от обжалваното съдебно решение и точка 284 от това решение, препращаща към точки 97 и 98 от него, са надлежно мотивирани. Всъщност, след като е припомнил съдебната практика относно понятието за стопанска единица, Общият съд е посочил, че Villeroy & Boch е притежавало изцяло капитала на своите дъщерни дружества и че не се е опитало да обори презумпцията, чето е упражнявало решаващо влияние спрямо последните, а след това е отговорил на доводите на жалбоподателя, изведени от нарушение на презумпцията за невиновност и на принципа за законоустановеност на нарушенията и на наказанията. По отношение на възможността за Комисията да търси отговорност от жалбоподателя за деянията на Villeroy & Boch Belgium, доколкото е упражнявал решаващо влияние върху последното, Общият съд не е бил длъжен да вземе отношение по този въпрос в обжалваното съдебно решение, тъй като, противно на поддържаното от жалбоподателя, последният не е оспорил тази възможност пред Общия съд.

156 Ето защо седмото и деветото основание следва да бъдат отхвърлени по същество.

По осмото основание

Доводи на страните

157 С осмото си основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение нарушава член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, тъй като Общият съд е приел неправилно, че в случая е налице единно, комплексно и продължено нарушение.

158 В това отношение жалбоподателят твърди, на първо място, че само по себе си правното понятие за единно, комплексно и продължено нарушение е несъвместимо с член 101 ДФЕС и с член 53 от Споразумението за ЕИП, поради което не може да бъде приложено. Всъщност това понятие било напълно лишено от правно основание в правото на Съюза. Освен това жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение е опорочено от непълнота на мотивите, доколкото Общият съд не е отговорил на неговите доводи в това отношение.

159 На второ място, жалбоподателят поддържа, че като е установило наличието на единно нарушение по настоящото дело, обжалваното съдебно решение не е зачело принципите на справедлив процес. Всъщност, тъй като Общият съд е счел, че от жалбоподателя може да се търси отговорност за нарушение, в което не е участвал, но което спада към единно нарушение, в което е взел участие, за да оспори участието си в това единно нарушение, жалбоподателят не би могъл надлежно да се позове на факта, че не е участвал в първото нарушение, поради което бил лишен от ефикасно средство за защита. По този начин жалбоподателят би могъл само да оспори обстоятелството, че е знаел за разглежданото нарушение.

160 На трето място, жалбоподателят счита, при условията на евентуалност, че в случая не били изпълнени условията за установяване на единно нарушение, доколкото Комисията не е определила релевантния пазар и не е доказано наличието на отношение на взаимно допълване между разглежданите действия.

161 На четвърто място, жалбоподателят смята, че във всички случаи поради частичната отмяна на спорното решение, що се отнася до някои държави членки, в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449), от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457), и от 16 септември 2013 г., Duravit и др./Комисия (T-364/10, непубликувано, EU:T:2013:477), и поради факта че е възможно някои предприятия да не са знаели за цялото нарушение, не можело да е налице цялостно нарушение като описаното в спорното решение.

162 Комисията иска осмото основание да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

163 Предвид съдебната практика, изложена в точки 55—59 от настоящото решение, на първо място, не могат да се приемат доводите на жалбоподателя, че правното понятие за единно, комплексно и продължено нарушение е несъвместимо с член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП и не е съобразено с принципите на справедлив процес, независимо от допустимостта на последния довод.

164 На второ място, следва да се приеме, че противно на поддържаното от жалбоподателя, като е припомнил тази съдебна практика в точки 32—34, 41, 42 и 46—48 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е мотивирал надлежно това решение.

165 На трето място, относно довода на жалбоподателя, че в случая не били изпълнени условията за установяване на единно нарушение, доколкото Комисията не е определила релевантния пазар, следва да се приеме, както Общият съд правилно отбелязва в точка 54 от обжалваното съдебно решение, че във всички случаи обстоятелството, че обхванатите от нарушението продуктови и географски пазари са самостоятелни, не е пречка за констатирането на нарушението, както признава и жалбоподателят. Следователно във всички случаи този довод е неотносим.

166 На четвърто място, в точки 63—71 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че в случая Комисията е имала основание да направи извод за наличието на единна цел, насочена към установяването на единно нарушение. Всъщност въз основа на фактическите констатации, направени в точки 66, 69 и 71 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е установил надлежно, че разглежданите деяния са били насочени към една и съща цел, а именно съгласуването на поведението на всички производители на оборудване за баня спрямо търговците на едро. В това отношение следва да се подчертае, че противно на поддържаното от жалбоподателя и както е видно от посочените точки 66, 69 и 71, понятието за обща цел е определено не чрез общо препращане към наличието на накърняване на конкуренцията на обхванатите от нарушението пазари, а въз основа на различни обективни обстоятелства, каквито са централната роля, изпълнявана от търговците на едро в дистрибуторската верига, характеристиките на тази верига, наличието на координиращи организации и на мултипродуктови сдружения, сходството при прилагането на тайните споразумения и материалните, географските и времевите припокривания между съответните практики.

167 При тези обстоятелства, без да е необходимо да се установява връзка на взаимно допълване между разглежданите практики, тъй като може да се търси отговорност от неконкурентни предприятия за единно и продължено нарушение и не се налага систематично дефиниране на съответните пазари, и като се приеме, че жалбоподателят е отговорен, от една страна, за прякото си участие в разглежданото нарушение, и от друга страна, за косвеното си участие в него, доколкото е знаел за съвкупността от противоправни деяния, планирани или прилагани от други участници в разглеждания картел, като е преследвал същите цели или е можел разумно да ги предвиди и е бил готов да поеме риска от тях, Общият съд не може да бъде упрекнат, че е приел, че Комисията не е допуснала никаква грешка, като е направила извод за наличието в случая на единно и продължено нарушение.

168 Накрая, що се отнася до довода за частичната отмяна на спорното решение, постановена по други дела, свързани с настоящия картел, следва да се припомни, че преценката на доказателствата, обхващащи различните национални пазари, е от изключителната компетентност на Общия съд. Доколко с този довод се цели да се постави под съмнение наличието на единно, комплексно и продължено нарушение, следва да се подчертае, както бе изложено в точка 62 от настоящото решение, че фактът, че Общият съд е отменил частично спорното решение, в частта му относно участието в разглежданото нарушение съответно на някои предприятия на определени географски пазари и за дадени периоди, не е достатъчен, за да постави под съмнение констатацията на Общия съд за наличието на общ план, покриващ трите подгрупи продукти и съответните шест държави членки, и на еднаква цел, нарушаваща конкуренцията.

169 Следователно осмото основание трябва да бъде отхвърлено като частично неотносимо и частично необосновано.

По десетото и единадесетото основание

Доводи на страните

170 С десетото си основание жалбоподателят се позовава на грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд, тъй като той не упражнил в пълна степен възложеното му правомощие за пълен съдебен контрол.

171 Всъщност, противно на исканията на жалбоподателя, в обжалваното съдебно решение Общият съд упражнил единствено контрол за законосъобразност по отношение на определянето на размера на глобата.

172 Впрочем жалбоподателят счита, че по съображения за правна сигурност и за да се гарантира правото на справедлив процес, Общият съд и Съдът са длъжни по всяко разглеждано от тях дело относно определянето от Комисията на глоба или на периодична парична санкция да упражнят ефективно правомощието за пълен съдебен контрол, което им е възложено по силата на член 31 от Регламент № 1/2003, по-специално в контекст, в който липсва правна норма, която да предвижда хармонизиране на санкциите, и в който Комисията е приложила три различни метода на изчисляване на глобите за периода от 1998 г. до 2006 г.

173 От друга страна, жалбоподателят счита, че в случая Общият съд не е извършил самостоятелна проверка на първоначалния размер на глобата и че последният е трябвало да бъде намален при упражняване на правомощието за пълен съдебен контрол предвид тежестта на нарушението, тъй като то се отнася само до ограничен брой предимно малки държави членки. В това отношение не било възможно да се разбере по каква причина в случая Комисията е санкционирала разглежданите действия по-строго от картелите от същото естество, обхващащи цялата територия на Европейското икономическо пространство. Освен това Общият съд е трябвало да намали размера на глобата на жалбоподателя за нарушение на принципа на разумност на срока поради прекомерната продължителност на административната процедура, която е продължила общо около шест години.

174 С единадесетото си основание жалбоподателят изтъква нарушение на принципа на пропорционалност. В това отношение той счита, че за да определи тежестта на нарушението, Общият съд е длъжен да вземе предвид последиците от разглежданото нарушение на пазара, както и реализирания оборот на съответните пазари, което същият не е направил.

175 Общият съд трябвало и да се увери, че размерът на глобите, наложени със спорното решение, е напълно пропорционален, а случаят не бил такъв, тъй като обхванатият от нарушението оборот е 115 милиона евро, а общият размер на глобите е 71,5 милиона евро.

176 Ето защо жалбоподателят иска от Съда да поправи тези незаконосъобразни пропуски на Общия съд, като намали размера на наложените глоби.

177 Комисията иска десетото и единадесетото основание да бъдат отхвърлени.

Съображения на Съда

178 Съгласно постоянната съдебна практика контролът за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС, предполага съдът на Съюза да упражнява контрол върху спорното решение, както от правна, така и от фактическа страна, с оглед на наведените от жалбоподателя доводи и да има право да преценява доказателствата, да отменя това решение и да изменя размера на глобите (вж. решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 53 и цитираната съдебна практика).

179 Контролът за законосъобразност се упражнява въз основа на правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС. Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция (вж. решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 63 и цитираната съдебна практика).

180 За да изпълни изискванията за пълен съдебен контрол по смисъла на член 47 от Хартата, що се отнася до глобата, съдът на Съюза е длъжен, при упражняване на предвидените в членове 261 ДФЕС и 263 ДФЕС правомощия, да разгледа всяко твърдение за нарушение, правно или фактическо, с което се цели да се докаже, че размерът на глобата не съответства на тежестта и на продължителността на нарушението (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 75 и цитираната съдебна практика).

181 Упражняването на пълния съдебен контрол обаче не е равнозначно на служебен контрол и производството е състезателно. По принцип жалбоподателят трябва да посочи основанията за отмяна на спорното решение и да докаже, че тези основания са налице (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 76 и цитираната съдебна практика).

182 В това отношение следва да се подчертае, че липсата на служебен контрол на цялото спорно решение не е нарушение на принципа на ефективна съдебна защита. Всъщност за спазването на този принцип не е необходимо Общият съд — който несъмнено трябва да отговори на повдигнатите основания и да упражни контрол както от правна, така и от фактическа страна — да бъде задължен да направи служебно ново пълно проучване на преписката (вж. решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 66).

183 От друга страна, съгласно постоянната практика на Съда само Общият съд е компетентен да контролира по какъв начин Комисията е преценила във всеки конкретен случай тежестта на противоправното поведение. Контролът на Съда в производството по обжалване има за цел, от една страна, да се провери до каква степен Общият съд правилно от гледна точка на правото е взел предвид всички основни фактори, за да прецени тежестта на деяние, разгледано с оглед на член 101 ДФЕС и на член 23 от Регламент № 1/2003, и от друга страна, да се провери дали Общият съд е отговорил надлежно на всички доводи, изложени в подкрепа на искането за намаляване на размера на глобата. Тежестта на нарушенията на правото на конкуренция на Съюза трябва да се установява в зависимост от голям брой елементи, каквито са по-специално възпиращото действие на глобите, особените обстоятелства по делото и неговият контекст, включително поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на картела, изгодата, която са могли да извлекат от него, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който този вид нарушения представляват за целите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 95, 99 и 100).

184 Освен това при обжалване на решение на Общия съд Съдът не може, когато се при произнася по правните въпроси, по съображения за справедливост да замести със своята преценка преценката на Общия съд, който, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на глобите, наложени на предприятия за извършени от тях нарушения на правото на Съюза. Така Съдът би имал основание да установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото предвид неподходящия размер на глобата само ако размерът на санкцията е не просто неподходящ, но и прекомерен до степен на непропорционалност (вж. по-специално решение от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 57 и цитираната съдебна практика).

185 Именно с оглед на тази съдебна практика следва да се разгледат десетото и единадесетото основание.

186 От цитираната по-горе съдебна практика обаче следва ясно, че на първо място, пълният съдебен контрол се отнася единствено до наложената санкция, а не до обжалваното съдебно решение в неговата цялост, и на второ място, нито правомощието за пълен съдебен контрол, нито контролът за законосъобразност са равнозначни на служебен контрол и при това положение не задължават Общия съд да извърши ново пълно разглеждане на преписката, независимо от оплакванията, формулирани от жалбоподателя.

187 В случая следва да се приеме, че в рамките на точка 335 и сл. от обжалваното съдебно решение Общият съд е упражнил ефективен контрол върху размера на глобата, че е отговорил на различните доводи на жалбоподателя и че в точки 397—402 от това решение се е произнесъл по исканията за намаляване на размера на глобата, така че, противно на поддържаното от жалбоподателя, не се е ограничил само до проверка на законосъобразността на този размер. В това отношение Общият съд е отбелязал по-специално в точка 384 от посоченото решение, че коефициентът от 15 % като коефициент за „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ е минимален с оглед на особената тежест на разглежданото нарушение, след което в точки 397—401 от същото решение е приел, че нито едно от обстоятелствата, изтъкнати от жалбоподателите в първоинстанционното производство, не обосновава намаляване на размера на глобата.

188 По-специално относно преценката на тежестта на разглежданото нарушение следва да се посочи, че в точка 381 от обжалваното съдебно решение Общият съд е припомнил по-конкретно точка 23 от Насоките от 2006 г., която предвижда, че „[х]оризонталните споразумения за фиксиране на цените,[…] подялба на пазара и ограничаване на продукцията, които обикновено са поверителни, поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. С оглед на следваната политика те ще бъдат наказвани с най-тежки глоби. Поради това делът [от] стойността на продажбите, който ще се взема предвид при такива нарушения, по принцип ще бъде в горния край на скàлата“. В точка 383 от посоченото решение Общият съд излага мотивите на Комисията, съдържащи се в съображение 1211 от спорното решение, съгласно които по самото си естество хоризонталното съгласуване на цените е едно от най-вредните ограничения на конкуренцията, и посочва, че нарушението е единно, продължено и комплексно, като то обхваща шест държави членки и засяга трите подгрупи продукти, след което констатира в точка 384 от обжалваното съдебно решение особената тежест на разглежданото нарушение, която обосновава прилагането на коефициент за тежест от 15 % и установява в точка 385 от същото решение участието на жалбоподателя в „главната група предприятия“, извършили констатираното нарушение.

189 По този начин, като е взел предвид всички релевантни параметри, за да прецени тежестта на разглежданото нарушение, при което са доказани хоризонталното съгласуване на цените и участието на жалбоподателя в него, и като е отговорил на доводите на жалбоподателя по този въпрос, Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото и е изпълнил задължението си да упражни ефективен съдебен контрол върху спорното решение.

190 Относно преценката на прекомерната продължителност на административната процедура следва да се припомни, че макар нарушението на принципа за спазване на разумен срок от Комисията да може да обоснове отмяната на решение, прието от нея в административна процедура въз основа на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, при положение че това води и до нарушение на правото на защита на съответното предприятие, дори да се приеме, че е доказано подобно нарушение на принципа за спазване на разумен срок, то не може да доведе до намаляване на размера на наложената глоба (вж. по-специално решение от 9 юни 2016 г., CEPSA/Комисия, C-608/13 P, EU:C:2016:414, т. 61 и от 9 юни 2016 г., PROAS/Комисия, C-616/13 P, EU:C:2016:415, т. 74 и цитираната съдебна практика). В случая обаче, както е видно от точка 173 от настоящото

решение, е безспорно, че с довода си относно неправилната преценка от Общия съд на прекомерната продължителност на административната процедура жалбоподателят цели единствено намаляването на размера на наложената му глоба.

191 Ето защо, без да се разглежда неговата основателност, този довод трябва да бъде отхвърлен като неотносим.

192 Накрая, що се отнася до пропорционалността на размера на самата наложена глоба, жалбоподателят не изтъква довод, с който да докаже, че размерът на наложената санкция е неподходящ или прекомерен. В това отношение не може да бъде приет доводът, че размерът на глоба от 71,5 милиона евро е непропорционален спрямо обхванатия от картела оборот от 115 милиона евро. Всъщност е безспорно, че в случая окончателният размер на наложената глоба е намален така, че да не надвишава 10 % от общия оборот на жалбоподателя, реализиран през предходната финансова година, съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Впрочем тази граница вече е гаранция, че равнището на глобата не е непропорционално спрямо размера на предприятието, определен посредством неговия общ оборот (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 280—282).

193 Предвид изложените по-горе съображения десетото и единадесетото основание трябва да бъдат отхвърлени като частично неотносими и частично необосновани.

194 Тъй като нито едно от изложените от жалбоподателя основания не е уважено, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

195 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим за производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Villeroy & Boch AG да заплати съдебните разноски.

Подписи